

благо ти бждеть и да дългольтеж бждеши на земли.

Давидъ сѣдѣлъ на градскы-тъ враты и чакалъ извѣстіе за успѣха на боя. Единъ чловѣкъ, който дотекълъ отъ мѣсто-то на боя, донесълъ му извѣстіе за смърть-тъ на Авессалома. Давидъ ся тврдѣ много опечалилъ, влѣзалъ въ стаѣ-тъ и горко плакалъ, вопіѣщи: „сыне мой Авессаломе! сыне мой! сыне мой Авессаломе! о, кой да ми даде смърть, вмѣсто тебе? Авессаломе! сыне мой! сыне мой Авессаломе!“ Така оплаквалъ Давидъ смърть-тъ на неблагодарный си сынтъ, който искалъ да го свали отъ прѣстола.

ГЛАВА LXVIII.

Возвращение-то Давидово на царство.

Всичкий народъ излѣзълъ да срѣщне Давида съ радостенъ востѣргъ. Испратили улацы до царя да го молятъ да ся върне поскоро въ столицѣ-тъ. Давидъ ся върнѣлъ пакъ въ Іерусалимъ.

Като ся приближавалъ до Іордана, срѣщнѣлъ го Семей, той сжщій Семей, който съ такавъ низость го ругаялъ, клеветилъ и проклиналъ, въ несчастны-тъ дни на Давида. Семей паднѣлъ на царя при нозѣ-тъ, говореши: „господарю, забрави оскѣрбленія-та, които ти направихъ, когато бѣ-гаше ты изъ Іерусалимъ; азъ ти прѣгрѣшихъ; но ето днесъ пакъ азъ първый излѣзохъ да тя посрѣщнѣ“. Авесса извикалъ: „и той смѣе още да ся хвали! трѣбва ли да оставимъ живъ тогова, който проклинаше помазанника Божія?“ Но благородно сѣрдце е всякога готово да прощава. Давидъ казалъ на Авессѣ: „зачто ся стараешъ да мя вовлечешъ въ лошѣ работѣ? Днесъ не трѣбва да погыбне ни единъ Израилтянинъ. Не станѣхъ ли сега азъ пакъ царь Израилскый?“ Послѣ ся обърнѣлъ камъ Семей и казалъ му милостиво: „Семее, ты нѣма да умрешъ отъ моѣ-тъ рѣкѣ“.